

CAPÍTOL 7 | CYRA

LA PRIMERA VEGADA QUE VAIG VEURE els germans Kereseth va ser des del passadís dels criats que corria al llarg de la Sala d'Armes. Tenia unes quantes temporades més; em faltava poc per arribar a l'edat adulta.

El pare havia anat a formar part del més enllà amb la mare unes temporades abans, mort en un atac durant l'últim sojorn. El meu germà Ryzek seguia el camí que li havia deixat el nostre pare, el camí cap a la legitimitat de Shotet. I potser de la dominació shotet.

Va ser l'Otega qui em va parlar primer dels Kereseth, perquè els criats de casa ho feien en veu baixa entre pots i olles a la cuina i l'Otega sempre m'explicava què deien els criats.

—Els ha agafat l'ajudant del teu germà, en Vas —em va explicar mentre em corregia la gramàtica de la redacció que havia escrit. Em continuava ensenyant literatura i ciència, però en les altres assignatures en sabia més jo que ella i ara em dedicava a estudiar jo sola mentre ella s'ocupava de dirigir la cuina.

—Em pensava que en Ryzek havia enviat els soldats perquè capturessin l'oracle. El més vell —vaig dir.

—Sí, però l'oracle més vell s'ha suïcidat a mitja batalla per evitar que el capturessin. Sigui com sigui, en Vas i els seus homes han rebut ordres d'anar a buscar els germans Kereseth. Diuen que en Vas els ha fet creuar la Divisió arrossegant-los a crits i donant puntades de peu. Però el més petit, l'Akos, se li ha escapat, no sé com, ha robat un ganivet i l'hi ha clavat a un dels soldats d'en Vas.

—A quin? —vaig demanar. Coneixia els homes amb qui en Vas viatjava. Sabia que a un li agradaven els caramels, que un altre tenia l'espatlla esquerra fumuda i que un altre havia ensenyat a menjar de la seva boca a un ocellet que tenia. Era important saber coses així dels altres. Per si de cas.

—En Kalmev Radix.

L'aficionat als caramels.

Vaig alçar les celles. En Kalmev Radix, un dels que formava l'elit d'homes de confiança del meu germà, havia mort a mans d'un nen thuvhesita? No era una mort honorable.

—Per què han capturat els dos germans? —li vaig demanar.

—Pels seus destins. —L'Otega va moure les celles—. O si més no això és el que se sent. I com que òbviament ningú, a part d'en Ryzek, coneix els seus destins, és una bona història per fer circular.

Jo desconeixia els destins dels germans Kereseth i, de fet, no en coneixia cap a part del meu i del d'en Ryzek, tot i que feia uns dies havien estat retransmesos pel canal de notícies de l'Assemblea. En Ryzek havia tallat la retransmissió tan bon punt el líder de l'Assemblea havia aparegut en pantalla. El cap de l'Assemblea havia parlat en othyrià i, malgrat que al nostre país feia més de deu temporades que s'havia prohi-

bit aprendre i parlar totes les llengües excepte la shotet, valia més anar amb compte.

El pare m'havia dit sense miraments el meu destí després que se'm manifestés el do del corrent: *La segona criatura de la família Noavek creuarà la Divisió*. Un destí estrany per a una filla afavorida pel destí, més que res perquè era massa avorrit.

Ara ja no em ficava pels passadissos dels criats (en aquella casa passaven coses que jo no volia saber), però poder veure els germans Kereseth... Caram. Havia de fer una excepció.

L'únic que sabia dels thuvhesites, a part del fet que eren els nostres enemics, era que tenien la pell fina, fàcil de foradar amb un ganivet, i que estaven obsessionats amb les flors de gel, l'ànima de la seva economia. La mare m'havia fet aprendre el seu idioma: evidentment, l'elit de Shotet quedava exempta de les prohibicions d'aprenentatge lingüístic, i a mi em resultava difícil, ja que estava acostumada a la llengua shotet, dura, de sons forts i curts i no pas als xiuxiuejos ràpids del thuvhesites.

Sabia que en Ryzek voldria que portessin els germans Kereseth a la Sala d'Armes, així que em vaig ajupir entre les ombres i vaig moure un pèl la placa de la paret, el mínim per poder-hi veure. Vaig sentir unes passes.

Era una sala com totes les altres de la mansió: parets i terra de fusta fosca tan polida que semblava que hi haguessin posat una capa de gel. Del sostre distant penjava una aranya de boles de vidre i metall recargolat. Els insectes minúsculs fenzu hi voleiaven per dins i banyaven la sala d'una llum inquietant. Era una sala gairebé buida. Tots els coixins de terra, col·locats damunt de seients baixos de fusta per oferir comoditat, acumulaven pols i el color cremós se'ls havia tornat gris. Els pares hi havien celebrat festes, aquí, però ara en

Ryzek només feia servir la sala per portar-hi aquells a qui volia intimidar.

La primera persona que vaig veure va ser en Vas. Al costat amb cabells hi lluïa una cabellera llarga llisa i greixosa; la part rapada era vermella després d'haver-s'hi passat la fulla d'afaitar. L'acompanyava un nen que arrossegava els peus. Era molt més petit que jo, la pell pàl·lida, un tapís de morats. Era prim i baixet. Tenia un posat tens, com si estigués preparat per a alguna cosa.

De darrere seu se sentien uns sanglots apagats. Provenien d'un segon nano de cabellera arressada i densa que avançava trontollant. Era més alt i d'espatlles més amples que el primer Kereseth, però feia un altre posat, més encongit, i se'l veia més petit.

Eren els germans Kereseth, les criatures de la seva generació que tenien destí. No eren una visió gaire impressionant.

El meu germà va esperar que creuessin la sala. El seu cos llargarut s'estava a les escales que duïen a una plataforma alçada. Duia el pit tapat per l'armadura, però els braços al descobert mostraven una línia de marques de la mort que se li enfilava per darrere l'avantbraç. Havien sigut morts ordenades pel meu pare per contrarestar qualsevol rumor que corregués entre les classes més baixes sobre la feblesa del meu germà. En Ryzek tenia un ganivet de corrent a la mà dreta, i cada pocs segons el feia girar al palmell i després l'agafava ràpidament sempre per l'empunyadura. Sota la llum blavosa de la sala, se li veia una pell tan pàl·lida que gairebé semblava un cadàver.

En veure els seus captius thuvhesites va somriure mostrant les dents. Quan somreia podia arribar a ser atractiu, el meu germà, encara que aquell somriure volgués dir que estava a punt de matar-te.

Va tirar l'esquena enrere amb els colzes ben posats a terra, i va inclinar el cap a un costat.

—Caram, caram —va dir amb la seva veu greu i rasposa com si hagués passat la nit esgargamellant-se—. Aquest és el protagonista de totes les històries que he sentit? —En Ryzek va assentir en direcció al nen Kereseth dels blaus. Parlava un thuvhesita sec—. ¿El nen thuvhesita que s'ha guanyat un senyal fins i tot abans que el poguéssim portar dalt d'una nau? —Va riure.

Vaig veure-li els blaus d'un braç i vaig fer una ganyota. Hi tenia un tall força profund, a la part més carnosa del braç, a prop del colze. I un regalim de sang seca li arribava al canell i se li havia ficat entre els dits. Un senyal de mort. Un de molt recent i, si els rumors eren certs, resultat d'haver mort en Kalmev Radix. Així que aquest era l'Akos i el que sanglotava, l'Eijeh.

—Akos Kereseth, tercera criatura dels Kereseth. —En Ryzek es va alçar i va fer girar el ganivet al palmell de la mà mentre baixava l'escala. Fins i tot en Vas es veia petit al seu costat. Era un home normal i corrent, però, de fet, semblava més alt i prim i amb les espatlles i els malucs massa estrets per al seu pes.

Jo també era alta, però aquesta era l'única característica física que compartia amb el meu germà. Tenint en compte les barreges sanguínies que teníem, no era anormal que, entre els shotets, els germans no ens assembléssim. Tot i així, en Ryzek i jo ens assemblàvem més que la majoria. El nen, l'Akos, va alçar la mirada i li va clavar els ulls a en Ryzek.

Havia vist el nom d'Akos per primer cop en un llibre d'història shotet. Havia sigut el nom d'un líder religiós, un clergue que s'havia suïcidat amb un ganivet abans de deshonrar el corrent. Aquest nen thuvhesita tenia un nom sho-

tet. Era possible que els seus pares s'haguessin oblidat de l'origen del nom? O potser és que volien honrar algun shotet mig oblidat?

—Per què som aquí? —va demanar l'Akos amb veu rogallosa, en shotet.

En Ryzek es va limitar a somriure encara més.

—Veig que els rumors eren certs. Sí que parles la llengua reveladora. Fascinant. Em pregunto d'on et ve la sang shotet. —Li va tocar amb el ganivet la punta de l'ull on l'Akos tenia un morat. El nen va fer una ganyota—. Veig que has rebut un bon càstig per la mort d'un dels meus soldats. I diria que tens la caixa toràcica força tocada.

En Ryzek va fer una ganyota gairebé imperceptible mentre parlava. Només algú que el conegués des de feia tant de temps com jo se n'hauria pogut adonar, n'estava convençuda. En Ryzek no suportava veure el dolor, no perquè fos empàtic amb la persona que patia, sinó perquè no li agradava que li recordessin que el dolor existia, que ell era tan vulnerable com la resta.

—Gairebé l'he hagut de portar a coll fins aquí —va dir en Vas—. A la nau sí que l'he hagut de portar a coll.

—Normalment, un no sobreviu a un gest tan desafador com l'assassinat d'un dels meus soldats —va fer en Ryzek dirigint-se a l'Akos com si fos un nen petit—. Però el teu destí és morir servint els Noavek, i això vol dir morir servint-me a mi, així que he decidit que val més aprofitar-te el màxim de temporades possible.

Des que me l'havia mirat per primer cop, l'Akos havia estat tens tota l'estona. I mentre me'l mirava ara, era com si tota la duresa que duia a dins es desfés i ell es convertís en un nen petit i vulnerable. Tenia els dits doblegats, però no en forma de puny. De forma passiva, com si dormís.

Pel que es veia, no coneixia el seu destí.

—No és veritat —va dir l'Akos com si esperés que en Ryzek li fes fora la por. Vaig prémer un dolor fort de l'estómac amb el palmell de la mà.

—I tant que ho és. Vols que et llegeixi la transcripció de l'anunci? —En Ryzek es va treure un tros de paper quadrat de la butxaca del darrere, pel que es veia havia vingut a aquesta trobada preparat per causar caos mental, i el va desplegar. L'Akos tremolava—. La tercera criatura dels Kereseth... —va llegir en othyrià. D'alguna manera, sentir aquell destí en la llengua original en què havia estat anunciat feia que sonés més real. Em vaig preguntar si l'Akos, que tremolava amb cada síl·laba, tenia la mateixa sensació— ...morirà servint la família Noavek.

En Ryzek va deixar caure el tros de paper a terra. L'Akos el va recollir de mala manera i gairebé el va estripar. Va estar ajupit mentre el llegia, una vegada i una altra, com si el fet de rellegir-lo el pogués fer canviar. Com si la seva mort i el seu servei a la nostra família no haguessin estat predeterminats.

—No serà veritat —va dir l'Akos amb més força mentre s'aixecava—. Prefereixo... Prefereixo morir abans que...

—Jo diria que no és pas veritat —va fer en Ryzek en veu molt baixa. Es va inclinar fins a l'alçada de la cara del nen. L'Akos foradava el paper amb els dits; a part d'això, estava completament immòbil—. Sé perfectament la pinta que fan les persones quan volen morir. N'he fet arribar molts a aquest punt. I tu continues desesperat per sobreviure.

L'Akos va agafar aire i es va mirar el meu germà de nou, serè.

—El meu germà no té res a veure amb tu. No tens cap dret sobre ell. Deixa'l marxar i jo... I jo no et portaré cap problema.

—Em sembla que t'equivoques en unes quantes coses sobre el que tu i el teu germà feu aquí —va dir en Ryzek—. Nosaltres, contràriament al que tu et penses, no hem creuat la Divisió només per avançar el teu destí. El teu germà no és cap dany col·lateral; tu, sí. Nosaltres hem vingut a buscar-lo a ell.

—Tu no has creuat la Divisió —li va etzibar l'Akos—. Tu només t'has estat aquí assegut i has deixat que els teus esclaus ho fessin tot per tu.

En Ryzek va tornar a pujar a la plataforma. La paret de dalt estava recoberta d'armes de mides i formes diferents, la majoria eren ganivets de corrent tan llargs com el meu braç. En va escollir un de gran, de fulla ampla i empunyadura contundent, una mena de tallant de carnisser.

—El teu germà té un destí força excepcional —va continuar en Ryzek mirant-se l'arma d'un costat i de l'altre—. I diria que, si desconeixies el teu, també deus desconèixer el seu, oi que sí?

Va somriure com feia sempre que se sabia coneixedor d'alguna cosa que els altres no sabien.

—«Veure el futur de la galàxia» —va recitar, aquest cop en shotet—. En altres paraules, ser el proper oracle d'aquest planeta.

L'Akos no va dir res.

Jo em vaig deixar caure endarrere apartant-me de l'escltxa de la paret i vaig tancar els ulls per poder pensar millor en la foscor.

Per al meu germà i per al pare, totes les estades des que en Ryzek era petit s'havien convertit en una cacera d'oracles. I al final de cada furgada havien tornat amb les mans buides. Evidentment, era impossible atrapar algú que sabia que venies a buscar-lo. O tal com havia passat amb l'oracle més vell

al llarg de l'última invasió que havia portat els germans Kereseth aquí, aquest algú es clavava un ganivet per evitar ser capturat.

Però pel que es veia, en Ryzek havia trobat, finalment, una solució: havia anat a buscar dos oracles alhora. L'un havia evitat que l'atrapessin per mitjà de la mort. I l'altre, l'Eijeh Kereseth, no sabia què era. Encara era tendre i maleable; podia rebre la influència cruel dels Noavek.

Em vaig tornar a tirar endavant per sentir què deia l'Eijeh. Tenia el cap rinxolat caigut cap endavant.

—Akos, què diu? —va preguntar en un thuvhesita endormiscat alhora que es fregava el nas amb el dors de la mà.

—Diu que no han vingut a Thuvhe a buscar-me a mi —va explicar l'Akos sense girar el cap. Era estrany sentir algú parlar dues llengües tan perfectament, sense rastres d'accent. Quina enveja, tenir aquesta habilitat!—. Han vingut a buscar-te a tu.

—A mi? —L'Eijeh tenia els ulls verd pàl·lid. Un color inusual, com les ales iridescents dels insectes o com el doll de corrent després del temps de Malamort. En contrast amb la seva pell marró claret, tan semblant a la terra lletosa del planeta Zold, era com si brillessin—. Per què?

—Perquè seràs el proper oracle d'aquest planeta —li va respondre el mateix Ryzek en la llengua del noi tot baixant de la plataforma amb el ganivet a la mà—. Veuràs el futur i les moltes i moltes varietats que té. I hi ha una varietat en concret que m'interessa conèixer.

Em va aparèixer una ombra pel dors de la mà, com un insecte; el meu do del corrent m'escampava dolor als artells dels dits, tenia la sensació que se m'estaven trencant. Vaig ofegar un gemec. Sabia quin era el futur que volia en Ryzek: governar Thuvhe i Shotet, conquerir els nostres enemics, que l'Assemblea el reconegués com a líder mundial legítim.

Però arrossegava el seu destí de la mateixa manera que ara l'Akos arrossegava el seu, dient que en Ryzek cauria a mans dels nostres enemics en lloc de governar-los. Si volia evitar aquell fracàs li calia un oracle. I ara en tenia un.

Jo també volia que Shotet fos reconeguda com a nació i no com un grup de rebels pedants. Com era que tenia aquell dolor del do del corrent permanentment, que ara m'augmentava amb cada segon?

—No... —L'Eijeh es mirava el ganivet que en Ryzek tenia a la mà—. No sóc un oracle. No he tingut mai cap visió. No po... pot ser...

Em vaig tornar a tocar l'estómac.

En Ryzek va fer girar el ganivet. Va anar d'un costat a l'altre a poc a poc. *No, no, no*, vaig pensar jo, tot i que no sabia per què.

L'Akos es va voler posar entre en Ryzek i l'Eijeh, com si amb la carn del seu cos pogués frenar el meu germà.

En Ryzek mirava com el ganivet girava alhora que ell avançava cap a l'Eijeh.

—Aleshores has d'aprendre ràpid a veure el futur —va dir—. Perquè vull que em trobis la versió del futur que necessito i que em diguis què haig de fer per aconseguir-la. Perquè no comencem amb una versió del futur en què Shotet controla el planeta en lloc de Thuvhe, eh?

Va fer un gest amb el cap a en Vas, que va obligar l'Eijeh a agenollar-se. En Ryzek va agafar el ganivet per l'empunyadura i li va col·locar el tall sota l'orella. L'Eijeh va gemegar.

—No puc —va dir l'Eijeh—. No sé com fer-me aparèixer visions. No...

I de sobte l'Akos es va llançar contra el meu germà des d'un costat. No era prou gran per fer-lo caure, però l'havia agafat desprevingut i en Ryzek va trontollar. L'Akos va tirar

el colze endarrere per clavar-li un cop *-idiota*, vaig pensar—, però en Ryzek era massa ràpid. Va donar una puntada de peu des del terra i li va clavar un cop a l'estómac. Es va alçar. Va agafar l'Akos pels cabells i li va aixecar el cap abans de fer-li un tall al llarg a la mandíbula, de l'orella a la barbeta. L'Akos va xisclar.

Era un dels llocs preferits d'en Ryzek a l'hora de fer talls a la gent. Quan decidia que volia marcar algú, volia que la cicatriu fos ben visible. Inevitable.

—Sisplau —va suplicar l'Eijeh—. Sisplau, no sé com fer el que em demanes, sisplau, no li facis mal, no em facis mal, sisplau...

En Ryzek va abaixar la mirada cap a l'Akos, que s'agafava la cara amb la mà, el coll tot tacat de sang.

—No conec aquest mot thuvhesita: «sisplau» —va dir.

Aquella nit vaig sentir un crit que ressonava pels passadissos silenciosos de la mansió dels Noavek. Sabia que no era de l'Akos; a ell l'havien enviat a casa del nostre cosí Vakrez «a veure si deixava de ser tan susceptible», tal com havia dit en Ryzek. Era de l'Eijeh, que cridava ple de dolor mentre el meu germà intentava extreure-li el futur del cap.

Vaig somiar aquell crit durant molt de temps.